

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. София, 03.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 03.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9381** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството се движи по реда на чл. 118 от КСО, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Предмет на оспорване е Решение № РО-587 от 27.08.2012г. на Директора на СУ”Социално осигуряване”, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-3145-9 от 05.06.2012год. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО, с което на жалбоподателката Е. Б. И. е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица.

Жалбоподателката счита, че както решението, така и разпореждането, са незаконосъобразни, тъй като неправилно решаващият орган е приел, че същата не е била осигурено лице за периода след м.август 2009г. Счита, че правото си на обезщетение черпи от обстоятелството, че независимо че дължимите осигуровки не са били внесени, те са били дължими по силата на закона, поради което са налице материалните предпоставки за отпускане на помощ за безработица.

В съдебно заседание, лично и чрез пълномощника си адв. И., поддържа подадената жалба, претендира разноски.

Ответникът се представлява от юрисконсулт, който оспорва основателността на жалбата, счита, че оспорваното решение е правилно и законосъобразно .

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и съобрази разпоредбите на закона, установи от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 214-00-3145 от 27.04.2012 г. до административния орган жалбоподателката И. е сезирала същия с молба да ѝ бъде отпуснато парично

обезщетение за безработица по реда на чл. 54а от КСО, като представила и необходимата съпътстваща документация. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 214-00-3145-1/27.04.2012 г. към него прилага изискващите се с чл. 1, ал. 1 и ал. 4 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица - НОИПОБ /ДВ, бр. 19 от 2002 г., поел. изм. бр. 13 от 2009 г./ документи: документ за самоличност, Разпореждане № 22-26/02.04.2012 г. на ИА "Главна инспекция по труда" за прекратяване на трудовото й правоотношение с [фирма] по трудов договор, сключен на 01.04.2009 г., документи, удостоверяващи трудов и осигурителен стаж, декларация за банкова сметка и документ, издаден от съответна банка, с данни за лична банкова сметка.

С писмо изх. № У-214-00-3145-1/27.04.2012 г. е изискано жалбоподателката И. да представи документ за регистрация на безработното лице в ТП на АЗ.

Със справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 214-00-3145-2 на 10.05.2012 г. е приета Служебна бележка изх. № ПУ 1864/08.05.2012 г., издадена от Дирекция "Бюро по труда" - Л..

На базата на представените от И. документи, с разпореждане № 214-00-3145-5/21.05.2012 г. на длъжностното лице по чл. 54ж от КСО, е отпуснато ПОБ, считано от 02.05.2012 г. до 10.04.2013 г. в размер на 7,20 лв. дневно.

При извършена допълнителна проверка на данните в Регистъра на осигурените лица се установява, че лицето Е. Б. И. не е била осигурявана във фонд "Безработица" за периода, посочен по чл. 54а, ал. 1 от КСО до прекратяване на трудовото й правоотношение и не е придобила право на парично обезщетение за безработица.

Във връзка с установеното, с разпореждане № 214-00-3145-6/21.05.2012 г. е спряно производството по изплащане на паричното обезщетение за безработица с мотиви: "До извършване на проверка във фирмата – работодател [фирма].

Видно от представеното разпореждане № 22-26/02.04.2012 г. на ИА "Главна инспекция по труда", Е. Б. И. е подала заявление вх. № ИЗ-3-0102-0185/11.01.2012 г., с което на основание чл. 327, ал. 1, т. 10 от КТ, е изисквала да бъде прекратено трудовото й правоотношение с [фирма], тъй като работодателят е преустановил дейността си. При спазване на разпоредбата на чл. 327, ал. 2 от КТ /в сила от 30.07.2010 г./ и след извършване на необходимите проверки Дирекция "Инспекция по труда" - С. е издала на жалбоподателката И. разпореждане № 22-26/02.04.2012 г. по силата, на което се прекратява трудовото й правоотношение с [фирма] от датата на подаване на заявлението до Инспекцията - 11.01.2012 г. Това обстоятелство е вписано от компетентните длъжностни лица, установили основанието за прекратяване, в трудовата книжка на лицето, като не е вписан период, който се зачита за трудов стаж по прекратеното правоотношение.

С разпореждане № 214-00-3145-7/05.06.2012 г. е възобновено производството по изплащане на ПОБ, с мотиви: "невъзможност за извършване на проверка във [фирма].

С разпореждане № 214-00-3145-8/05.06.2012 г. е отменено разпореждане № 214-00-3145-5/21.05.2012 г., с мотиви: "Поради представени нови документи - разпореждане № 22-26/02.04.2012 г. на Дирекция "Инспекция по труда" -С."

По подаденото заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица, ръководителя на осигуряването за безработица при СУСО е издал разпореждане № 214-00-3145-9 от 05.06.2012г., с което е отказал исканото обезщетение, като е приел, че не е налице осигуряване за фонд Безработица за 9 месеца от последните 15

месеца, поради прекратяване на осигуряването.

В съдебно заседание по делото е приложена цялата административна преписка, свързана с издаване на оспорвания акт.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София-град направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административно-производствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО-587 от 27.08.2012г. на Директора на СУ "Социално осигуряване", с което е отхвърлена жалбата на Е. Б. И. и е потвърдено разпореждане № 214-00-3145-9 от 05.06.2012г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на СУСО /в случая от За директор на ТП на НОИ, упълномощен със заповед № 1528/09.08.2012г. на управителя на НОИ/ в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма при спазване на материалноправните и процесуалните правила.

Няма спор относно факта, че датата на прекратяване на осигуряването за жалбоподателката е датата на прекратяване на трудовото й правоотношение с [фирма], прекратено от Дирекция „Инспекция по труда“, считано от 11.01.2012г. при спазване на разпоредбите на чл.327, ал.2 КТ АД.

Спорът между страните е правен и се свежда до това - подлежала ли е жалбоподателката на задължително обществено осигуряване за всички осигурени социални рискове, най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването, т. е. дали са налице материалните предпоставки на чл. 54а, ал. 1 от КСО.

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, които са подлежали на задължително осигуряване за всички осигурени социални рискове най-малко 9 месеца през последните 15 календарни месеца преди прекратяване на осигуряването. Според чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, задължително осигурени за всички осигурени социални рискове са работниците, наети на работа за повече от 5 работни дни или 40 часа през един календарен месец, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране. Следователно, за да подлежи на задължително обществено осигуряване по см. на чл. 54а, ал. 1 от КСО, жалбоподателката И. следва да е от кръга на посочените в чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО лица.

Текстът на ал. 7 от чл. 54а от КСО определя, че отпускането и изчисляването на ПОБ се извършва въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от същия кодекс, които осигурителите са длъжни да представят периодично в Националната агенция по

приходите за всяко осигурено лице поотделно, и данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетението.

Съгласно чл. 6, ал. 3 от КСО осигурителните вноски за работниците и служителите се дължат върху получените, включително начислените и неизплатени брутни месечни възнаграждения, или неначислените месечни възнаграждения, но върху не по-малко от минималния осигурителен доход за съответната икономическа дейност и групи професии.

В този смисъл чл. 9, ал. 1 т. 1 от КСО постановява, че за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1 т. 1 /работещи по трудово правоотношение/ са работили при пълното законоустановено за тях работно време, ако са внесени или дължими осигурителните вноски върху полученото, начисленото и неизплатеното, както и неначисленото възнаграждение, но не по-малко от минималния осигурителен доход по основните икономически дейности и квалификационни групи професии.

Нормата на чл. 10, ал. 1 от КСО определя, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започнат да упражняват трудова дейност по чл. 4, и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. В този смисъл е и даденото от законодателя с § 1, т. 3 от ДР на КСО изрично определение на термина "осигурено лице".

Предвид регламентираното в горесцитираните разпоредби, при преценка относно придобиване на право на парично обезщетение за безработица е необходимо , да се установи размера на осигурителния стаж на лицето и времето, за което са били внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица". В конкретния случай правото на обезщетението за безработица на жалбоподателката зависи от наличието на предпоставките, посочени в разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО, след като бъде определен 15-месечният период съобразно датата на прекратяване на трудовото правоотношение -11.01.2012 г., а това е времето от 11.10.2010 г. до 10.01.2012 г.

След като при извършената в хода на административното производство проверка в Регистъра на осигурените лица на НОИ, от страна на административния орган, било установява, че осигурителят [фирма] е подавал информация за осигурителен доход и стаж за Е. И. за периода от сключването на трудовия договор /01.04.2009 г./ до месец август 2009 г. вкл., то правилно и законосъобразно органът е приел, че в случая по отношение на жалбоподателката не се установява качеството на „осигурено лице „ за периода от месец август 2009г. до 11.01.2012г. – датата на фактическото прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с разпореждане на НОИ.

Следователно в конкретния случай, с оглед наведените от жалбоподателката възражения, съдът намира, че действително моментът на внасяне на осигурителните вноски от работодателя не е правно релевантен факт за датата на изискуемост на вземането за парично обезщетение за безработица, но тази хипотеза е относима само и единствено в случаите, когато е било налице задължение за внасяне на осигуровки изобщо. Доколкото в конкретния случай не се установява по безспорен начин качеството на осигурено лице на жалбоподателката за изискуемия 15-месечен период преди прекратяване на трудовото ѝ правоотношение , то на същата няма право на парично обезщетение за безработица на основание чл.54ж КСО.

По изложените съображения , жалбата на Е. Б. И. , като неоснователна, следва да бъде отхвърлена, поради което и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Б. И. от [населено място] против Решение № РО-587 от 27.08.2012г. на Директора на СУ”Социално осигуряване”, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-3145-9 от 05.06.2012год. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО, с което на жалбоподателката е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица, като неоснователна.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи.

СЪДИЯ: